

Miláčku? Copak bys chtělo pod stromeček? Křečka nebo snad robotický vysavač?

Autor: Rod Dreher

V časopise *New York* otiskli fascinující článek o hluboké „genderové propasti“ Trumpových a Bidenových příznivců. Největší „bomba“ je ale jakoby mimoděk skrytá hluboko v textu:

Odklon společnosti od tradičních úloh obou pohlaví ani kulturní dopady těchto změn nelze v žádném případě označit za dovršené. Jak si **velmi bystře všímá** Rebecca Traisterová, stále rozšířenější nepárový („*single*“) život nastupujících generací Američanek představuje jednu z nejmocnějších sil současné politiky. V roce 2009 žilo v USA poprvé v dějinách více neprovdaných žen než těch vdaných. A dnes, o 11 let později, nejsou Američanky jen nebývalé „*single*“; ale podle všeho se také v nebývalé míře nemají zájem o heterosexuální život: Podle **soukromého výzkumu**, o němž se s *Intelligencer* (zpravodajská část časopisu *New York Magazine*) podělil datový analytik David Shor, se zhruba 30 % Američanek do 25 let označuje za LGBT, u žen starších 60 let je to méně než 5 %.

David Shor patří k těm nejlepším analytikům Demokratické strany, proto bychom jej měli brát vážně.

Zažila nějaká společnost v historii něco srovnatelného? *Tři z deseti žen mladších 25 let se označují za homosexuální nebo transgender.* Pět procent, jistě. Osm procent, dobře. Ale třicet? Zůstane jim to napořád? Možná ne, ale právě toto jsou jejich nejplodnější roky. Porodnost v Americe se **propadla na nejnižší čísla za 35 let** a nemáme důvody se domnívat, že by se to mělo v dohledné době měnit. Někteří ukazují prstem na strukturální problémy v americké ekonomice, které ženám ztěžují rozhodnutí stát se matkami, ale ani evropské země, které matkám vycházejí vstříc nesrovnatelně víc, se netěší porodnosti nutné k zachování populace.

Motorem těchto změn je v první řadě kultura. Naše společnost je už drahnou dobu antinatalistická. Přirozená rodina zde rychle ztrácí svou hodnotu. Rozklad je na první pohled patrný všude kolem nás. Včera jsem v podcastu Ala Mohlera mluvil o svých zážitcích na evangelické vysoké škole z před pár let, kde se mi vyučující svěřovali s obavami, že většina jejich studentů nebude schopná vytvořit stabilní rodiny, protože tolik z nich nic podobného nezažilo.

A dnes vidíme, že skoro třetina mladých žen z **generace Z** nemá sexuální zájem o muže. Toto číslo není ani zdaleka nic normálního, ale známka hluboce dekadentní kultury – tedy takové, která postrádá prostředky nutné k přežití. Tím nejdůležitějším počinem každé generace je zplodit své nástupce. Bez rodin nejsou děti – ani budoucnost.

V roce 1947 vedoucí katedry sociologie na Harvardově škole **Carle C. Zimmerman** napsal knihu *Family And Civilization (Rodina a civilizace)*. Nebyl to zbožný muž, eminentně ho ale zajímaly kulturní hodnoty, díky nimž civilizace vzkvétají i ty vedoucí k jejich zhroucení. Jeho hlavní argument zní, že síla a odolnost civilizace je funkcí rodinných systémů. Napsal:

Z rodiny a morálního kodexu, který ji držel pohromadě, už toho příliš nezbyvá. Lidstvo lehkovážně zhltało nejen celou úrodu, ale také setbu odloženou stranou na příští rok. Před touto skutečností nemohou zavírat oči ani ti největší optimisté. Těžko dospět k jinému závěru, než že důsledky tohoto vývoje budou dalekosáhlé nejen pro budoucnost rodiny, ale i celé naší civilizace. Už se nejedná o otázku morální, ale společenskou. Nikoliv úzce rodinnou, ale kulturní. Samotné zachování naší kultury je podle všeho nerozlučně spjato s tímto nihilismem v rodinném chování.

A:

Jediné, co se zdá být zcela jisté, je, že jsme znovu dospěli do jedné z oněch epoch rozkladu rodiny, kdy civilizace vnitřně zmírání v důsledku ochabující víry v základní síly, které umožnily její fungování. Nejedná se o nový problém. Základní rysy tohoto neuhu byly popsány už v minulosti. S odstupem několika staletí byla nasazena nezbytná léčba. Co se stane nyní – o tom se lze jen dohadovat. Snad se

nám povede lépe než v minulosti – možná ale také hůře.

Zimmerman tyto řádky napsal v roce 1947. Sice nepředpověděl poválečný *babyboom*, ale jinak mířil do černého.

Zkraje tohoto roku (2020) napsal David Brook v rozsáhlém textu pro *The Atlantic*, že žijeme v době nejrychlejší proměny podoby rodiny v dějinách:

Eli Finkel, psycholog a expert na manželství z Northwestern University tvrdí, že už od 60. let postupně převládá rodinná kultura „manželství jako sebevyjádření“. „Američané,“ píše, „dnes stále častěji v manželství hledají sebedůvěru, osobní růst a sebepoznání.“ Podle socioložek Kathryn Edinové a Marie Kefalasové už „dnes v manželství v první řadě nejde o zplození dětí a jejich výchovu, ale pocit naplnění dospělých.“

O osobní naplnění a uspokojení jde stále více také v sexu – a možná už jen výlučně o něj. Dnešní mladší generace vnímají jen málo spojení mezi sexem, rodinou a smyslem života. Něco podobného jsem napsal ve své eseji z roku 2013 „*Sex After Christianity*“ (Sex po křesťanství), dodnes jednom z nejpopulárnějších článků na webu TAC. Sociolog Zimmerman ve své knize mezi příznaky umírající civilizace řadí mj. úpadek v zakládání rodin a rozšíření **homosexuality**. Opakuji, že to nebyl nábožensky založený učenec, jeho odborné přesvědčení ho ovšem při studiu antické Evropy k těmto závěrům dovedlo.

Bylo by absurdně zjednodušující, že „homosexualita přivodila zkázu Říma“. Homosexualita v tehdejších společnostech neznamenal totéž co v té naší. Důležitější ale je, že tolerance a přijímání homosexuality byly jedním z více ukazatelů zhroucení sdíleného přesvědčení, že vytváření rodin jako nositelů nové generace je nejdůležitějším úkolem civilizace a že kulturu i její normy je třeba utvářet s ohledem na toto poslání.

Budeme si tak muset projít kolapsem civilizace, než bude možné začít velké znovupoznávání. Postupně mi dochází, proč jistý sociolog před několika roky během své přednášky prohlásil, že ztráta povědomí o dvojnosti pohlaví bude naším koncem. Snažil se tím říct, že ztratíme kulturní paměť základních faktů potřebných k zajištění budoucnosti naší civilizace. Právě k tomuto zhroucení v současnosti kolem nás dochází. Proto jsem napsal svou knihu *The Benedict Option (Benediktova cesta)*. Můj novější počín *Live Not By Lies (Nežít ve lži)*, pojednává o tom, jak se vypořádat se skutečným útlakem a perzekucí. Starší kniha je o budování pevného kontrakulturního společenství, schopného přežít na troskách naší civilizace.

Třicet procent žen mladších 25 let nemá zájem o sex s muži. Pokud jste náboženský tradicionalista nebo konzervavec a toto vás nijak neznepekčuje, jste nejspíš mrtvý. Velice naléhavě – **ne zítra, hned** – potřebujeme vytvořit společenství, kde našim dětem budeme

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

moci vštěpovat hodnotu manželství a rodiny. Kultura kolem nás dobře ví, čemu věří – a sebevědomě to káže. **Naopak církve se stěží zmůžou být jen na chabý odpor, což všichni jasně vidí.**

Aktualizace: Někteří čtenáři mě upozornili, že „B“ z akronymu „LGBT“ – tedy bisexuálové – velmi pravděpodobně zodpovídá za nemalou část z oněch třiceti procent. Nejspíš mají pravdu, zas tolik se tím ale nemění. Nejsm si totiž jistý, kolik mužů by chtělo zakládat rodinu s ženou, jejíž sexuální touhy jsou takto neukotvené. Nikdy bych nechtěl chodit s ženou, která se označuje za bisexuálku. Kolik žen by stálo o muže, který se považuje za bisexuála? Proto stahuji svou formulaci „nemá zájem o sex s muži“, jelikož „bisexuální“ lidé zahrnují také kategorii „otevřený sexu s oběma pohlavími“, trvám však na tom, že jde o neklamný znak hluboké dekadence a značně znepokojivé zjištění.

Úvaha Roda Drehera *No Families, No Children, No Future* vyšla v časopise *The American Conservative* 22. října 2020.

Poznámka DP

Knihu Roda Drehera *Benediktova cesta* v českém překladu vydalo nakladatelství Hesperion v roce 2017.